

Scrisoare din exil

Necorupb

Pe fața ta văd întristare și teamă -
ce gânduri străine te macină, mamă?
Ți-am scris de curând o scrisoare mai lungă,
socotesc c-ar fi trebuit să ajungă...
Vei afla ce voiai să știi despre mine -
că sunt sănătos și o duc foarte bine...!

Vei înțelege, desigur, printre cuvinte,
că nu mai sunt la fel cum eram înainte.
Te rog însă nu-mi căuta vreo pricină,
gândesc prea mult într-o limbă străină,
în minte îmi vin doar cuvinte ciudate
ce-mi zic adevărul pe jumătate.
Nici obiectele nu sunt ca acasă -
oglindea-i mai strâmbă și masa mai joasă,
patul se plimbă, când dorm, prin odaie,
iar geamul ferestrei adesea se-ndoaie.
Pereții curbați se-adună-n oglindă,
ar vrea în ghiocul lor să mă prindă,
iar ușa crăpată ducând înspre hol
cu sunete sumbre se zbate în gol.

Dar somnul? - nu-i somnul meu de acasă,
sosește prea greu..., cu doruri m-apasă ! -
se bate la marginea nopții, de-a rândul,
cu cugetul plâns, cu visul, cu gândul...
Târziu, către ziuă, când totuși mă frânge,
prin minte-mi aleargă doar vise nătânge
cu umbre vrăjite ce-n suflet se lasă,
venind peste somn cu mirajul de-acasă.
Dar chipul tău, mamă, dispăre deodată -
la margini de doruri rămâne o pată...!